

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENYS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

AL RESTAURANT

—“Què no em podria canviar el menú? Siempre atún, siempre

atún arriba a cansar!”

CRONICA

Tres federals

El senyor Cambó ha desmentit una intervui, millor dit, una conversa que se suposava tinguda per ell, i en la qual es declarava republicà federal. En “Xenius” ponderava, pels mateixos dies, la virtualitat extraordinària de la fórmula federal, susceptible de superar les fatalitats de la natura, tot respectant-les. I en Lerroix, en la seva llettra, declarant que desistia del seu viatge, feia declaracions federals.

El nostre federalisme autèntic, arrelat en la nostra vida, s'ha deturat dubitatiu davant d'aquests tres federalismes insòlits. El senyor Cambó podrà dir-se federal, però tot i reconeixent el sistema autonòmic, no acceptarà les derivacions polítiques i econòmiques del republicanisme federal. Les seves declaracions tenen un gran valor, un enorme valor d'hostilitat, però els federals de tota la vida no podran acceptar an aquest federal neòfit. Es clar que el senyor Cambó podrà negar que l'ésser federal impliqui un radicalisme, perquè així està inscrit en un programa oblidat, però el senyor Cambó té excessiva tradició conservadora per a què pugui ésser acceptat el seu republicanisme com autèntic. Serà, doncs, federal a mitges.

Però, com podrem reconèixer un federal en el senyor Lerroix, exhaust de radicalismes i abominador de vils federalismes? Ell té una tradició unitària. Ell té un temperament unitària. Per quines raons, com no siguin d'infim oportunisme polític, es dirà federal el que, fora de l'acció republicana, és un jacobí?

I com podrem otorgar el nom de federal an en “Xenius”, precisament avui, quan està accentuant el seu estatisme i la seva animadversió per tot particularisme? La posició d'en “Xenius” és purament intel·lectual, d'home que ha trobat una paraula i un sistema bonics, però que abjura de tot federalisme quan sorgeix l'erupte immediat i evident.

Són, doncs, tres federals equívocs els tres joves federals, que res tenen que veure amb en Pi i Margall, l'un pel seu conservadurisme, els altres dos pel seu unitarisme, vell amb en Lerroix, erupriu amb en “Xenius”. Els tres patentitzen la desorientació i diletantisme en els selectes, ben lluny de les senzilles espontaneïtats populars. Per això les paraules del senyor Cambó, que podien haver estat un aconeixement, han estat lligides com un episodi més de la vella època. Ha llençat la pedra, amagant la mà, pràctica no gaire pimargalliana.

PARADOX

Els tranquils

Nosaltres tenim les nostres idees, que tothom coneix, perquè no les amaguem ni tenim cap raó per amagar-les. Però les nostres idees no ens priven de reconèixer la realitat i de proclamar la veritat. Quan el Consell de Directori, en una recent nota facilitada a la Premsa, assegura que, gràcies a Déu, cap país del món no disfruta avui la tranquil·litat material i espiritual d'Espanya, nosaltres hem de dir que té raó. Aquest fet podrà ésser discutit, comentat i explicat de moltes maneres. Però els fets són fets, i qui volgués negar-los faria un paper ridícul, que es una cosa que a nosaltres no ens agrada fer.

A Espanya hi ha tranquil·litat. Algú dirà que és tranquil·litat material. Material, només? Siguem francs i completem la frase en la mateixa forma que ho fa la nota del general Primo de Rivera. Hi ha tranquil·litat material i també espiritual. Si espiritualment podem sospitar l'existència d'algunes inquietuds, aquestes es redueixen a alguns petits recons del país, especialment en l'angle nord-est. En el conjunt del territori la gent està quieta per dins i per fora, de cos i ànima. La quietud no és sempre la tranquil·litat. Tanmateix les inquietuds, quan no treuen cap a res, són per si mateixes una causa de desgràcies. Partint d'aquesta filosofia, la gent arriba a la conclusió que si ara les coses no van per tothom de la millor manera possible, podrien anar molt pitjor. Fins suposant que l'Espanya patís una malaltia, hauríem de confessar que les malalties que es passen tranquil·lament són més acceptables que aquelles altres que ens causen dolors, angúnies, estremituds i preocupacions.

Espanya avui és un país tranquil. La tranquil·litat arriba al màxim grau mundial. Per tot arreu hi ha trontolls en l'escorça de la terra o en la multitud dels homes. A la Península tot està quiet; la gent està tranquil·la i comprèn que al capdavant el millor de tot és la tranquil·litat. Què en treuríem de dir una cosa per altra? Les coses són així, i nosaltres les pintem tals com són.

FRUITA DEL TEMPS

Amb aquesta calorassa, pròpia del mes de juliol, que ens deixa fets unes sopes, ha nascut un partit nou.

Un partit nou? Qui ho diria!

Un partit que serà fort,

un partit de rels molt fermes

destinat a fer soroll,

el qual, segons els diaris,

ha estat batejat i tot.

El nou partit es nomena,

per no haver-hi confusions,

Nacional Regionalista,

i té la noble missió

de presentar-se a la lluita

en quant facin eleccions.

Ail no sé pas perquè em sembla

que aquest partit tan pompós,

haurà vingut a la vida

partit pel mig i mig mort.

El gran "Xenius" a Madrid

es veu que té mot de crit

per sa pose i son talent,

encar que ningú l'entén.

Ara mateix ve parlant,

amb una eloqüència gran,

de la Xina i del Japó,

de la India i del Joló,

de Roma i de Valdereix

per tal de dar-nos mareig

i dir-nos al capdavant

del periodístic treball,

que el nacionalisme és

una bogeria més

de les del segle dinou.

Apa, noi, beu-te aquest ou!

Diu que al cap i a l'últim

el senyor Lerroux

vindrà a Barcelona,

sens dir-ho a ningú.

Visitarà els centres

que hi té, radicals;

no hi haurà discursos

ni actes oficials.

També anirà a Blanes,

a Tossa i Lloret

i a Santa Cristina

hi haurà gran banquet.

Jo sempre tremolo

quan ve el gran Lerroux,

car tota la vida

que està fent el bú.

Les quatre Diputacions

jugant als quatre cantons,

al fi no s'han concertat

per fer Mancomunitat,

i es troben, naturalment,

que sobra la mar de gent

de la que tenia empleus,

la qual, segons males veus,

per la manca de treball
anirà escales avall.
Les quatre Diputacions
que tenen obligacions,
no poden deixar penjats
a una colla d'empleats
que molts tenen dona i fills,
per uns motius tan senzills.

L'alcalde ha marxat
tot atrafegat
de dret a Madrid.
Quin sant l'ha tocat?
Què haurà succeït?
Home reservat,
res a ningú ha dit,
i hom s'ha quedat
tot preocupat
i amb un greu neguit.
L'alcalde ha marxat;
que torni aviat,
que vingui eixerit,
perquè, en veritat,
el que m'ha deixat
és molt ensopit!

FLOK

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER
LA CENSURA GOVERNATIVA

Els musulmans

Es veu que els sectaris de la religió de Mahoma (això de sectaris no es descuidava mai de dir-ho un catèdric que nosaltres vàrem tenir en el batxillerat) passen un període d'excitació i de febre. Diríem que els ha picat una vespa. Ja fa temps que s'han posat al cap de revoltar-se contra les nacions cristianes protectores i de reconstruir la sobirania política i la unitat espiritual del món musulmà sota la mitja lluna. En aquest intent hi entren sentiments nacionals, instints xenòfols, supersticions religioses i ambicions personals. Tot plegat forma una barreja inflamable i denotant, que ja ha començat a produir desgavells i desgràcies.

D'això en diuen el pan-islamisme. És un nom que no fa goig. Els diferents pobles que serveixen la religió del profeta estan en una bullida d'acció i en un deliri de grandesa. S'han cregut que són prou grans per governar-se ells mateixos i es mostren ofesos de la protecció benèfica que els concedeixen, pel seu bé les potències occidentals. Obliden que ells, si no són tots salvatges i bàrbars, estan encara molt endarrerits en el camí de la civilització i que sense l'ajuda i l'afecte de les potències que els tenen més o menys en tutela, no arribarien mai a les alçades de la

cultura. En el fons, aquests pobles són terriblement ingrats. A canvi dels beneficis de tota mena que reben d'Europa, malparlen dels europeus; i fan encara molt més que malparlar-los: els envesteixen a trets sempre que es presenta l'ocasió. Si les coses seguissin per aquest camí, qualsevol dia podríem veure la reproducció, més o menys corregida i augmentada, de la invasió d'Europa pels turcs i els moros i altra gent que segueix la religió i la doctrina del fals profeta.

Ara que l'Europa cristiana ha tret els musulmans de la ignorància en què havien caigut pel seu mal cap, alguns islamites amb pretensions d'intellectuals somnien amb la restauració del gran poder musulmà al nord d'Àfrica i a altres bandes, i tenen l'atreuiment de considerar que la seva raça és tan apta com qualsevol altra per a la florida de la cultura, tal com es demostra en l'Edad mitjana. De vegades la història fa mal a la gent, i ens sembla, per exemple, que Abd-el-Krim, s'ha fixat massa en la història del Califat de Còrdova, i ara potser es creu apte per convertir-se en un califa esplèndid com aquells que hi va haver en la ciutat andalusa.

El cas és que els musulmans van per mal camí. Els seus plans no poden tenir èxit. De totes maneres, és de doldre que siguin tan desenraonats i que creguin en determinades falòrnies. Ells no arribaran a aconseguir el que volen; però donaran molta feina. El pan-islamisme, barrejat amb el sovietisme, el germanisme i certs nacionalismes que encara belluguen, poden portar moltes perturbacions a Europa, a Àsia, a Àfrica, a Amèrica i a Oceania.

FULMEN

Per excés d'original, aquesta
setmana deixem de publicar
les "Batallades de tot arreu".

DIALEG D'ACTUALITAT

—Ha visto usted a Belmonte? ¡Qué corrida!
—¡No me hable usted de corridas!

Una bona parella. En Cambó i en Lerroux van de bracet; hi van en quant als procediments, no ideològicament.

En Cambó diu que el Directori és la gran cosa, que ell és separatista teòric, però que el separatisme seria la ruïna del país, es declara federal de tota la vida; i després desmenteix el que ha dit. En Lerroux fa preparar solemnement un viatge misteriós a Barcelona, i quan tot està a punt diu que no ve.

Aquests són els homes que han mogut les nostres masses?

Les modes són les coses més fantàstiques que mai s'han vist.

Un temps va ésser moda dur barba, i tot-hom en duia; ara és moda anar afaitat, i són pocs els que no hi van. Del mirinyac de les dones, s'ha passat a les actuals faldilles estretes. A mesura que les calces dels homes s'han anat duent més llargues, les faldilles de les dones s'han escurçat. Etcètera, etc. De modes així en podríem dir a milions.

Saben, doncs, que és moda ara? Els cops d'Estat militars. Després del de Grècia, un a una república sud-americana—no recordem quina perquè totes són iguals. Res, passarà com totes les altres modes.

Catorze de juliol.
Com cada any s'ha celebrat solemnement l'aniversari d'aquesta data gloriosa.

Les simpaties per França s'han tornat a pal·lesar, veient-se que, si és possible, encara han augmentat.

Nosaltres, en el 14 de juliol d'enguany, també refermem la nostra amistat—amb les reserves que calen—per la França.

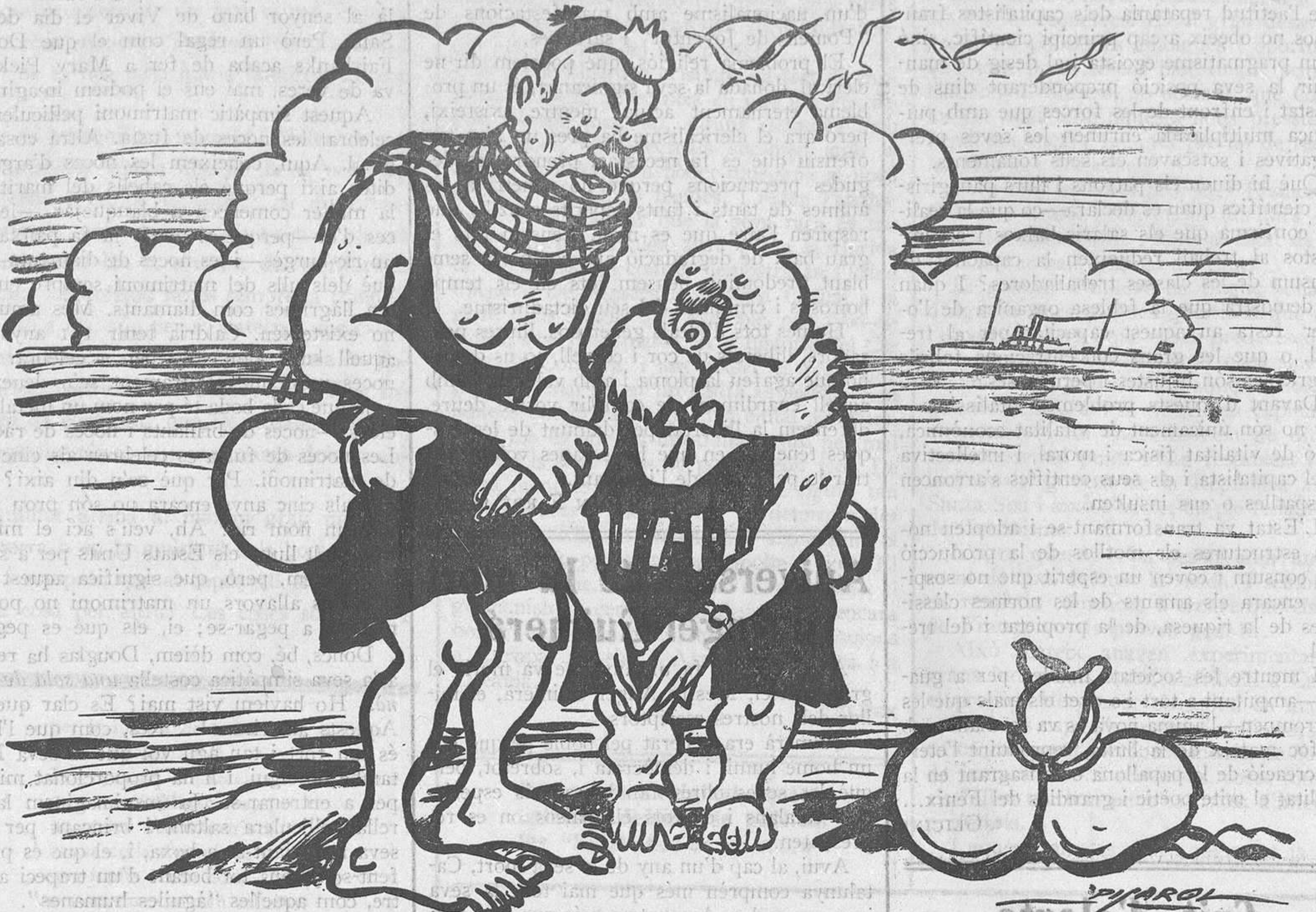
Saben que en Lerroux encara es creu tenir seu al poble de Barcelona? Que és infeliç, pobre!

Sí, hi va haver un temps que les seves enganxyies varen atreure el poble. Però, ara, no, senyor Lerroux! Avui ja li han vist el llautó,

Avui, si fés una altra merienda fraternal, serien quatre soldats i un caporal. El caporal en Lerroux; els soldats, quatre empleats municipals, car els pocs lerrouxistes que ara hi ha són tots funcionaris municipals.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, calle del Olim, número 8

EL MON AL REVES

—Si no ve la calor aviat, estem ben frescos!

LO NOY DE LA MARE.

ALS INTREPITS MARINS ESPANYOLS,
vencedors en América.

De Espanya una es la bandera:
les provincies moltes són;
l'hora toca a cada una
quant guanya aquella per tots.
Som catalans o andalusos,
gallegos, castellans som,
som viscaïns, som navarros,
però al fi som espanyols.
Los que a sa patria deixaren
pera fer noves nacions,
que de sa suïch renegaren
y escupiren vells records,
devant de nostra bandera
l'orgull han baixat y l'front...
Que mes li toca a un salvatge?
¿Tant ha sigut, però fent?
Potència sense potència,
pobles sons historia al món,
retrechs fugitius de Europa,
res tenia de veul ni non.

Paguen, donchs, vostra arrogancia
devant del nostre pendó,
que de son triomfo s'alegran
d'Espanya en tots los escots.
Nobles marins, que tan alt
l'heu posat ab honor,
rumbellant per las agüas
y pelis confins del Noú Mon:
rebeu de tot Catalunya,
que us saluda de bon cor,
l'homenaje, l'entusiasme,
l'afecte y la admiració.

Que encara, plorant, conserva
memoria del fet traïdor
que a un de sos fills los salvatges
varen fer, juntes molts.
Sembla que eucara'l contempla,
ple de sanch, pujant tot sol
defensando de la turba
com un bé que labrada.

Salut, donchs, milers marins,
que així veïau los fronts:
cayats sobre vostres caps
llorers, venturas y honors.
Salut, intrepit gallego:
Mendez Nuñez valeroso:
salut, que l'rey de la festa
has sabut ser aquest cop.

Ab honor dels de la rassa
has probat que ets espanyol:
saber la llengua voldria
pera cantar-te millor.
Salut, heroes de la patria!
may que us invidien de nou,
eviquou la noble sombra
dels Pizarros y la Colons;
però en tan noble memoria
no us oblideu, no, tampoch
dels Marquets, Mallots y Laurias,
de aquell Roger tan famos
que per l'hora de la patria
omplí de hassanyas lo mon,
y al que falta a sa paraula
recordeu'l nostre nom:
que si es una la bandera,
las provincies moltes són,
y l'hora es de cada una
quant guanya aquella per tots.

Astori de HoFARALL.

LOS MARINS ESPANYOLS.

A vengat una ofensa se'n anaren
qui espanyols tenegats Espanya foren;
di' enviesades los uns los motejaren,
per simpaties los altres los tingueren;
mes sos canons al últim retrunyiren
y, fins sos enemichs, los aplaudiren.

FRANCISCO PELAY BRIZ.

A MENDEZ NUÑEZ.

Oh Mendez Nuñez!
En donde quiera
que tu bandera
fue el sol,
le proclama al mundo
tu andar bizarro,
que es un Pizarro
cada español.

Tres siglos ha
que esa bandera
fue mensajera
de gloria y fe,
cubano se insulta
su honor y historia,
deja memoria
de lo que fue.

F. CAMERONER.

A CHILE.

Per que desatentada y orgullosa,
La mare y oh Chile! sens rubor insultas.
Y en sos inermes fills ta cobardia
Se veia indigne ab incóhile furia.
Hont es de tus passats la gentilesa,
Lo noble orgull, la sens parell bravura,
Si avuy, que mostrás ton escut a Europa,
De vil tanció ton proceder fustiga.

Un llustre cadaver, des lo fondo
Del mar potent que son valor sepulta,
Al tramuntar lo sol cada jornada,
Escupirá en ton honra ta negra culpa.
Oh Chile, Chile! en las gentils riberas
May mes batrá lo mar sa blanca escuma,
Que des lo fondo, per tornarla rojia,
Te cria un marit que l'haor escuda.

Deu insecte, lo lleó atormentas
Per que un somni letargico, así l'abruma.
Sens recordar que si l'ha deserta
Sols al rugir le dicarás quistesas.
Ay de ton nom, ay de tos fills, oh Chile,
Si l'crit de guerra l'Espanyol pronuncia!
Y un cop y un altre copes son terris.
Ay de ton nom, ay de tos fills, oh Chile,
Si per vejar de lesias y Catalunya!

Si armat se son tenor ab l'ira santa
Del qui son nom may curuj la culpa,
Ay, la me's velle las me's vils injurias.
Si aballonan sos llers y sas familias
Los que avuy, Chile, injustament calumnias
Y en las riberas l'espantat de gloria.
Llansat al vent, ¿qui son rigor auras?
No sals que l'Espanyol en mar y terra
Cuanti vencer vol tota dignidad es sus?

No sals que l'ha de sempre Espanya
Cuanti me's poltre la creuban y abatuda?
No recordas que l'alga allanera
Is lo Bruch y Blián queda vensuda,
Y en Ytuan y Wan-Ras y en Castillejos
Del Africa la sanch encara li brullia?

Francisco de Mas y Oribe

